

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 75/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. februára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia ich základných práv na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 Listiny základných práv a slobôd a na súdnu ochranu podľa čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 10/2014 a jeho uznesením z 30. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 a čl. 48 ústavy, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 10/2014 a jeho uznesením z 30. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), ktorým rozhodoval o ich žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podali ako navrhovatelia žalobu, v rámci ktorej sa domáhali, aby krajský súd uložil odporcovi mestskej časti Bratislava-Vajnory (ďalej len „mestská časť“) povinnosť rozhodnúť o žiadosti na vydanie predbežného opatrenia podľa § 5 Občianskeho zákonníka podanej manželmi [REDAKOVANÉ] 3. júla 2013. Krajský súd ich žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy zamietol uznesením sp. zn. 6 S 10/2014 z 30. mája 2014 ako nedôvodnú.

3. Sťažovatelia v bode 1 prostredníctvom svojej právneho zástupkyne namietajú porušenie svojich označených základných práv podľa ústavy, listiny a dodatkového protokolu postupom krajského súdu. Tvrdia, že krajský súd im odoprel prístup k súdu a jeho postup pri riešení ich veci považujú aj za arbitrárny, pretože zamietol ich žalobu a v odôvodnení sa vôbec nevysporiadal s ich viacerými námietkami najmä k tomu, že mestská časť im nepriznala žiadne trovy konania a o návrhu sťažovateľov na náhradu trov konania nerozhodol ani krajský súd, čím ho považujú za vnútorne nelogické a nezákonné. V obsiahnutej sťažnosti opisujú priebeh správneho konania pred mestskou časťou, ktorý je obsiahnutý v administratívnom spise mestskej časti sp. zn. OVS-INF/5427/962/2013/FEK, ako aj v spisoch krajského súdu sp. zn. 6 S 10/2014 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sdo 22/2014, ktorý uznesením sp. zn. 1 Sdo 22/2014 z 24. septembra 2014 rozhodol podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 246 c)

Občianskeho súdneho poriadku o zastavení dovolacieho konania z dôvodu, že nemal právomoc konať vo veci samej. Okrem toho uvádzajú, že bol zamietnutý aj ich podnet podaný Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania.

4. Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd rozhodol nálezom takto:

„... Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn.: 6 S 10/2014 porušil právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], zaručené podľa čl. 127 v spojení s čl. 46 a čl. 48 Ústavy SR, proti ústavne neakceptovateľnému zásahu do základného vlastníckeho práva sťažovateľov a ich práva na pokojné užívanie majetku, zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 1 Dodatkového protokolu k cit. Dohovoru a čl. 11 ods. 1 cit. Listiny základných práv, aby sa ich vec riadne prerokovala.

Ústavný súd... zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. 6 S 10/2014 z 30. 05. 2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Krajskému súdu v Bratislave sa v konaní vedenom pod sp. zn.: 6 S 10/2014 prikazuje konať ďalej bez zbytočných prietahov.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] spoločne a nerozdielne trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do troch dní od doručenia tohto nálezu na účet ich právnej zástupkyne JUDr. Jany Fridrichovej...“

5. Ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 648/2014 uznesením z 28. októbra 2014 odmietol sťažnosť sťažovateľov proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, a to pre neprípustnosť vzhľadom na to, že sťažovatelia podali proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie. V citovanom rozhodnutí (pozri bod 8 jeho odôvodnenia) ústavný súd uviedol, že ústavná sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bude považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Inak povedané, lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, t. j. napadnutému rozhodnutiu krajského súdu.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy má každý právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky (odsek 1). Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd (odsek 2). Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho

orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom (odsek 3). Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (odsek 4).

Podľa čl. 48 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon (odsek 1). Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom (odsek 2).

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu má každá fyzická osoba alebo právnická osoba právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

9. K sťažovateľmi v petite sťažnosti namietanému porušeniu čl. 46 a čl. 48 ústavy ústavný súd poznamenáva, že v sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhali. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označili za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). V tomto ohľade sťažovatelia, kvalifikovane zastúpení advokátkou, neupresnili, na ktorú časť (odsek) z uvádzaných čl. 46 a čl. 48 (bod 8) poukazujú. Tento nedostatok vykazuje vadu, ktorá ide na ujmu strany sťažovateľov.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po

prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

11. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

12. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí z 30. mája 2014 v podstatnom uviedol:
„Inštitút konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy upravený v štvrtej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je určený na ochranu fyzickej alebo právnickej osoby, pokiaľ orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom. Predpokladom úspešnosti takéhoto návrhu je, že správny orgán je nečinný, teda nekoná v rozpore s konkrétnym ustanovením právnej normy, ktorá ho oprávňuje a súčasne aj zaväzuje konať a rozhodnúť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 4SŽ/120/2003 uviedol, že správny súd na základe návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáhal preskúmania nečinnosti orgánu verejnej správy, preskúmava zákonnosť postupu správneho orgánu, t. j. skúma, či jeho činnosť, ktorou realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými zákonmi, je, alebo nie je v súlade s týmito zákonmi. Pri preskúmaní zákonnosti činnosti správneho orgánu súd skúma, či správny orgán vykonal zákonom predpísané úkony, alebo ich opomenul, resp. odmietol vykonať, prípadne či nevykonal chybný úkon.

V správnom konaní niekedy môže nastať situácia, keď treba upraviť pomery účastníkov na určitú dobu, spravidla do vydania meritórneho rozhodnutia. Pôjde najmä o zachovanie faktického stavu v určitom štádiu konania, včasné zaistenie veci potrebnej na vykonanie dôkazu alebo zabezpečenie veci na výkon rozhodnutia. Tomuto cieľu slúži inštitút predbežného opatrenia. Ide o dočasný prostriedok na zabezpečenie účelu správneho konania, keď ochrana práv fyzických osôb alebo právnických osôb vyžaduje nevyhnutný zásah ešte predtým, než bude vydané rozhodnutie vo veci samej. Toto opatrenie môže správny orgán uplatniť len

a) v nevyhnutných prípadoch,

b) v nevyhnutnom rozsahu,

c) na nevyhnutný čas.

Obsah predbežného opatrenia správny poriadok na rozdiel od Občianskeho súdneho poriadku vymedzuje len všeobecne. Správny orgán môže účastníkom uložiť, aby niečo vykonali, niečoho sa zdržali alebo niečo strpeli. Môže tiež nariadiť, a to aj iným subjektom než sú účastníci, zaistenie niektorých vecí pre ďalší priebeh konania. Dôvody na zaistenie vecí sú v zákone uvedené exemplifikatívnym spôsobom. V súlade s osobitnými predpismi môžu byť ustanovené aj ďalšie dôvody. Podnet na nariadenie predbežného opatrenia môže vychádzať buď od správneho orgánu, alebo od účastníka konania. V oboch prípadoch je výsledkom voľnej úvahy správneho orgánu. Predbežné opatrenie možno nariadiť v ktoromkoľvek štádiu správneho konania, spravidla však k nemu dochádza na začiatku. Predbežné opatrenie nemožno nariadiť po skončení konania...

Z administratívneho spisu má súd preukázané, že dňa 3.7.2013 Miestnemu úradu mestskej časti Bratislava - Vajnory bol doručený návrh na vydanie predbežného opatrenia podľa § 5 Občianskeho zákonníka od navrhovateľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a za odporcov boli označení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Podstatou návrhu bolo nainštalovanie kamier, ktoré snímali okolie odporcov, spoločný pozemok odporcov a navrhovateľov a obydlie navrhovateľov, ktorý je v ich výlučnom vlastníctve. Navrhovatelia sa domáhali, aby sa odporcovia zdržali vyhotovovania a používania obrazových záznamov a obrazovo - zvykových záznamov navrhovateľov a ich detí. Správny orgán predvolal [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na prejednanie veci na deň 6.8.2013 o 14.00 hod. Manželia [REDAKOVANÉ] listom doručeným správne mu orgánu dňa 5.8.2013 oznámili, že si zvolili právneho zástupcu a že v čase prejednania veci majú iný program s tým, že rozhovor na pôde obce je obsolentný, ale ak trvá záujem obce na prejednaní veci, správny orgán má kontaktovať právneho zástupcu. Zároveň priložili rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III. č.k. 15C/117/2013-61 zo dňa 18.7.2013, ktorým návrh na nariadenie predbežného opatrenia súd zamietol. Návrh podala rodina [REDAKOVANÉ] a tento smeroval proti rodine [REDAKOVANÉ]. Súd v uznesení uviedol, že návrh zamietol z dôvodu, že pokiaľ by nariadil predbežné opatrenie, prejudikoval by svoje vlastné rozhodnutie v merite veci, nakoľko prvý výrok návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a uvedený druhý výrok

návrhu predbežného opatrenia je plne identický s prvým a druhým výrokom petitu žaloby vo veci samej. Návrh bol podaný na súd dňa 3.7.2013. Správny orgán predvolal účastníkov konania na deň 2.9.2013 o 10:00 hod., z ktorého sa ospravedlnili navrhovatelia predbežného opatrenia - manželia [REDACTED] a to z dôvodu iných povinností. Zároveň žiadali o určenie iného termínu prejednávania veci. Úradným záznamom zo dňa 2.9.2013 správny orgán zaprotokoloval stretnutie účastníkov konania, na ktoré sa dostavili manželia [REDACTED] aj správnu zástupkyňou a manželia [REDACTED] bez právnej zástupkyne.

Ďalšie prejednanie veci určil správny orgán na deň 16.9.2013 o 14:00 hod., na ktoré sa dostavili účastníci konania spolu so svojimi právnymi zástupcami. Účastníkov správny orgán poučil a o prejednaní veci vyhotovil zápisnicu. Účastníci konania nesúhlasili so zmiernom a teda správny orgán dospel k záveru, že v predmetnej veci je potrebná miestna obhliadka. Tú stanovil správny orgán na deň 3.10.2013 o 14.00 hod. Zo zápisu z miestnej ohliadky je zrejmé, že pri obhliadke kamerového systému [REDACTED] odmietli ukázať kamerové záznamy a tiež samotný kamerový technický, aparát. Pri obhliadke kamerového systému [REDACTED] bolo odfotené kamerové zariadenie, ktoré bolo viditeľne dlhodobo odpojené, čím sa znemožnila užívanie kamerového zariadenia. Dňa 2.12.2013 zaslala právna zástupkyňa [REDACTED] správnomu orgánu svoje stanovisko týkajúce sa konania pred správnym orgánom. Zaslaniu tohto stanoviska predchádzala mailová komunikácia týkajúca ohliadky kamerového systému manželov [REDACTED], ktorý odmietli sprístupniť. Správny orgán sa listom zo dňa 6.12.2013 domáhal sprístupnenia kamerových systémov a predloženia kamerových záznamov. Právny zástupca manželov [REDACTED] listom doručeným dňa 16.12.2013 uviedol, že dodnes neexistuje zápisnica z pojednávania zo dňa 16.9.2013 ani z miestnej ohliadky zo dňa 3.10.2013 a opakovane správny orgán upozorňovali na nedodržanie lehoty na rozhodnutie podľa Správneho poriadku. Zároveň upozornili na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4Co/530/2013, v ktorom súd uviedol, že navrhované nariadenie predbežného opatrenia by bolo aj neprímeraným zásahom do práva odporcov chrániť si svoj majetok prostredníctvom kamerového systému, navyše za situácie, keď takýmto kamerovým systémom disponujú aj [REDACTED].

Dňa 14.1.2013 správny orgán vydal Oznámenie o nevyhovení návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, v ktorom uviedol doterajší skutkový stav a v závere uviedol, že nie

sú splnené podmienky na vydanie navrhovaného predbežného opatrenia a to existencia pokojného stavu a zrejmy zásah do pokojného stavu. Predmetom konania bolo posúdenie, či konanie odporcov zasahuje do subjektívnych práv navrhovateľov, o ktorom nemá mestská časť kompetenciu rozhodovať. Po vydaní tohto rozhodnutia právny zástupca [REDACTED] zaslal správnenému orgánu mail, v ktorom ho upozornil na formu rozhodnutia podľa § 47 Správneho poriadku, ktorú v mailovom podaní namietal. Správny orgán mailom odpovedal, že v prípade konania v zmysle § 5 Občianskeho zákonníka ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce, na ktorý sa v zmysle ustanovenia § 27 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení vzťahuje Správny poriadok.

Na základe týchto skutočností má Krajský súd v Bratislave za to, že odporca v správnom konaní nebol nečinný a v správnom konaní konal podľa ustanovení Správneho poriadku tak, že viackrát vyzval účastníkov správneho konania na prejednanie veci, ktoré sa nemohlo uskutočniť dňa 6.8.2013 z dôvodu iných povinností zo strany manželov [REDACTED] a dňa 2.9.2013 z prekážky na strane manželov [REDACTED]. Správny orgán nakoniec na ústnom prejednaní veci dňa 16.9.2013, kedy sa nepodarilo správnenému orgánu dosiahnuť zmier medzi účastníkmi konania, rozhodol o vykonaní ohliadky miesta za účelom zistenia fungovania kamerového systému. Potom ako manželia [REDACTED] neumožnili prístup ku svojmu kamerovému systému, prebehla medzi správnym orgánom a právnou zástupkyňou navrhovateľov komunikácia týkajúca kamerového systému a jeho sprístupnenia, vydal správny orgán dňa 14.1.2013 Oznámenie o nevyhovení návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Súd je toho názoru, že predbežné opatrenie možno uložiť len formou procesného rozhodnutia, ktoré musí mať všetky predpísané náležitosti (§ 47). Na jeho vydanie je príslušný správny orgán, ktorý vo veci koná. Vydaniu rozhodnutia o predbežnom opatrení nepredchádza dokazovanie. Stačí, ak skutočnosti, ktorých sa predbežné opatrenie týka, sú osvedčené v takej miere, aby odôvodňovali použitie predbežného opatrenia. Výrok rozhodnutia musí byť formulovaný tak, aby predbežné opatrenie bolo vykonateľné. Nesmie obsahovať opatrenie trvalej povahy, ktoré by znemožňovalo obnoviť pôvodný stav v budúcnosti, alebo takéto obnovenie by bolo možné len s neprimeranými ťažkosťami. Správny orgán môže účinnosť predbežného opatrenia už v rozhodnutí časovo obmedziť.

Správny orgán vydal Oznámenie o nevyhovení návrhu na nariadenie predbežného opatrenia bez aplikácie ustanovení § 43 a 47 Správneho poriadku. V Oznámení odporcu absentujú formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia a je možné konštatovať, že správny orgán postupoval v rozpore so zákonom.

Navrhovateľ podal návrh na začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy, avšak súd v prejednávanej veci nezistil také skutočnosti, ktoré by preukazovali, že odporca bol nečinný v správnom konaní vo veci navrhovateľa o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, naopak, správny orgán v správnom konaní činný bol a reagoval na všetky podnety účastníkov konania a z toho titulu posúdil návrh navrhovateľa ako nedôvodný. Krajskému súdu v Bratislave nezostalo nič iné, ako návrh v súlade s § 250t ods. 4 zamietnuť.

Na záver súd uvádza, že navrhovateľ mal podať žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p., nakoľko rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade s ustanovením § 43 a 47 Správneho poriadku a domáhať sa súdneho prieskumu Oznámenia podľa ustanovení § 244 a nasl. O.s.p., nakoľko v tomto prípade sa Oznámenie odporcu považuje za rozhodnutie.“

13. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

14. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

15. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľov s právnym názorom krajského súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v ich právnej veci. V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 6 S 10/2014 z 30. mája 2014 boli svojvoľné a že by zasahovali do základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (jeho štvrtej hlavy piatej časti) je namietané rozhodnutie krajského súdu aj primerane odôvodnené.

17. V súvislosti so sťažovateľmi vyslovenými prejavmi nespokojnosti s namietaným rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva

na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Keďže sťažovatelia namietali porušenie svojich práv aj podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu len z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy a dodatkového protokolu, ktoré mali byť podľa nej taktiež porušené. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako ani podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

19. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľov je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2015